

Виховний захід на тему: «Міжнародний день рідної мови»

(молодша група)

Мета: Розширити уявлення дошкільнят про українську мову; показати її красу та багатство за допомогою поетичного слова, українського фольклору; розвивати мовлення дітей; викликати бажання любити рідну мову, свій народ, рідну землю.

Обладнання: патріотична атрибутика, ілюстрації до казки, портрети українських поетів.

Вихователь:

Цікава річ - це наша мова,
Дивують слух її слова.
Її ми кличем - калинова,
Про неї кажемо - моя.

Що є найцінніше в житті кожної людини? Рідна мати, рідна земля, рідна мова. У рідному слові початок усіх початків людського буття. Пам'ятаймо завжди про це, бережімо, плекаймо, збагачуймо, примножуймо красу рідної мови. Людина, яка забула свою мову, не живе, а існує.

21 лютого у світі відзначається Міжнародний день рідної мови. Сьогодні я хочу з вами поговорити про нашу рідну українську мову.

В народі кажуть: «Слово до слова складається мова.» Кожному народові дорога його мова, бо мова –це душа народу. Народна мудрість говорить: «Рідна мова дорога людині, як саме життя» Без мови не може існувати народ, його культура.

Дітки, давайте зараз з вами послухаємо казку «Як народ забув свою мову».

Повчальна казка для дітей «Як народ забув свою Мову»

Колись, дуже давно, жив на землі народ. Було це сильне, красиве і могутнє плем'я. Вони дружно працювали, вирощували врожаї, рибалили, полювали, розводили худобу. Заможні жили ці люди. Та була у них одна велика біда: не мали вони мови. Зовсім не могли розмовляти, співати пісень, не могли сваритися, вимовити слів радості й любові, тому посмішка рідко торкалася їхніх облич. А винні в цьому були вони самі.

Багато років тому цей народ образив добру фею-Мову, і вона, гірко зітхнувши, назавжди пішла від них, забравши з собою слова-квіти.

Онiмiле плем'я давно пошкодувало, що скоїло таке, та часу назад не повернеш, помилки не виправиш.

У тому племені, по сусідству, жили дівчинка з довгою косою, добрим серцем і великими, як небо, очима, та хлопчик, який чудово грав на сопілці. Хлопчик часто заходив до сусідів, щоб подивитися на прекрасні вишиванки дівчинки, а вона заслухалася його грою.

Бачачи, як тяжко горює їхній народ без мови, діти самі теж переживали, бо не могли висловити своїх думок і почуттів.

Хлопчик надумав відшукати Мову, попросити у неї вибачення за свій народ і повернути втрачені слова-квіти. Дівчинка вирішила піти з ним. Та як же вони обізвуться до Мови, як скажуть, чому прийшли? Дівчинка вишила їхнє прохання на рушникові, він вийшов прекрасним, а хлопчик спробував домовитись через гру на сопілці. І полилась чарівна мелодія, якою всі заслухалися.

Діти довго шукали фею. Знайшли її серед величезного поля, засіяного квітами-словами, які вона доглядала. Від пахощів цих квітів запаморочилася голова у дітей, а з вуст полилася пісня. Діти показали свої дари. Побачивши рукоділля дівчинки, почувши гру хлопчика, Мова все зрозуміла без слів. Взяла цілі оберемки своїх чарівних, запашних, різнокольорових слів і пішла за дітьми, понесла Мову людям.

З низько схиленими головами, з пошаною зустрічало плем'я Мову. Радості не було меж. Вдихнули люди аромат чарівних квітів... і заговорили,

заспівали від щастя. З того часу бережуть вони слова-квіти, шанують Мову як найбільший, найкоштовніший скарб. (<https://poshepky.com/yak-narod-zabuv-svoyu-movu-kazka-yaku-vi-povinni-rozkazati-svoyim-dityam/>)

Вихователь:

Наша мова багата і неповторна. Я думаю всі з цим погодяться.

А зараз пропоную вам пограти в гру

Гра «Вчимося бути поетами»

Дібрати рими до слів:

Хлопчик йшов і цукерку ... (знайшов)

Вітер гуляє, спати ... (заважає)

Дівчинка маленька, сукня .... (гарненька)

Як гарно у Вас виходить римувати, можливо, трішки пізніше і Ваші віршики будемо декламувати із задоволенням, але перед цим хочу вас познайомити з деякими творами наших відомих письменників в яких вони описують красу рідної мови.

Вислови про мову українських письменників:

Не одцуравсь того слова,

Що мати співала,

Як малого повивала.

Т. Шевченко

Хто мови своєї цурається,

хай сам себе стидається.

Олесь Гончар

Мова – це не просто спосіб спілкування, а щось більш значуще.

Мова – це всі глибинні пласти духовного життя народу, його історична пам'ять, найцінніше надбання віків, мова – це ще й музика, мелодика, фарби, буття, сучасна, художня, інтелектуальна і мисленнева діяльність народу.

Олесь Гончар

Поки жива мова в устах народу, до того часу живий і народ. І нема насильства нестерпнішого, як те, що хоче відірвати в народу спадщину, створену незчисленними поколіннями його віджилих предків.

Костянтин Ушинський

Найбільше і найдорожче добро кожного народу — це його мова, та жива схованка людського духу, його багата скарбниця, в яку народ складає і своє давнє життя і свої сподіванки, розум, досвід, почування.

Панас Мирний

Сім'я вже ж вільна і нова.

Та тільки мати ледь жива.

Вона була б і вмерла вже не раз,

Та все питає, і на смертнім ложі,

— а де ж те Слово, що його Тарас коло людей поставив на сторожі?!

Л. Костенко

<http://dovidka.biz.ua/vislovi-pro-movu/>

Вихователь: Ми живемо на чудовій, багатій, мальовничій землі - на нашій славній Україні. Тут жили наші прадіди, діди, тут живуть наші батьки, тут корінець роду українського, що сягає сивої давнини. І негоже, просто соромно бути поганими нащадками у таких великих і славних батьків.

І на останок, хочу зачитати вірша:

Як парость виноградної лози, Плекайте мову,

Пильно й ненастанно. Політь бур'ян. Чистіша від сльози

Вона хай буде, Вірно і слухняно.

Нехай вона щоразу служить вам, Хоч і живе своїм живим життям.